

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

16

锦衣当国

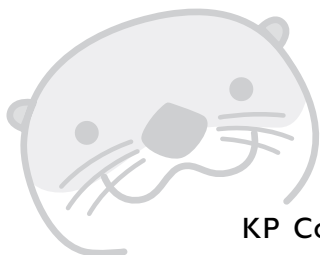
特別白

เท่อเปี้ยไป

เขียน

ชีวสี่ยนอวี๋โล่อ

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

อย่างไรก็อยู่แต่ในวัง

การอ่านนี้ก็ทำให้เห็นและเข้าใจสภาพความเป็นอยู่นอกวัง

- เท่อเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

หวังทง องครักษ์เลื้อยแพรเป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ของแท้ จึงมีบุคคลในประวัติศาสตร์มากมายผ่านเข้ามาในชีวิตใหม่ของหวังทง ตัวเอกของเราคนนี้ก็รู้จักบ้างไม่รู้จักบ้าง และยังคงใช้ชีวิตไปตามสายธารแห่งประวัติศาสตร์ จะมีคิดค้นทำอะไรที่เหนือล้ำยุคสมัยบ้าง แต่ก็ยังคงไม่ได้ออกนอกเส้นทาง จนเมื่อเผ่าหนี่ว์เงินปรากฏตัวออกมาในเส้นทางที่หวังทงกำลังเดินไป หวังทงที่ทิ้งตำราเรียนไปเกือบหมดยังคงจำได้ไม่ลืมว่า หัวหน้าเผ่าหนี่ว์เงินที่ชื่อ "หนูเอ๋อร์ฮาชื่อ" ก็คือปลมฮ่องเต้แมนจูแห่งราชวงศ์ชิง!

สำหรับหวังทงแล้ว อนาคตหลายร้อยปีข้างหน้าไม่มีความหมายเท่าช่วงเวลานี้ ความสงบสุขของแผ่นดินที่เขาอยู่อาศัยสำคัญอันดับหนึ่ง จึงเป็นที่มาของการนำทัพใหญ่ปราบพวกนอกด่านอีกครั้ง ประวัติศาสตร์หน้าสำคัญจะเปลี่ยนแปลงไป เพราะหวังทงหรือไม่ ประเด็นนี้น่าสนใจมาก ห้ามอ่านข้ามเด็ดขาดเชียว

Levon

ທດສະຍານ

“ท่านโหว ข้าน้อยอยู่เมืองหนิงเซียมาสสามสิบปี มีความชอบมากมาย แต่จนปลดประจำการก็ได้แค่ตำแหน่งรองแม่ทัพ บุตรชายข้าน้อยก็มีความดีความชอบ แต่ชั่วชีวิตนี้คงได้เป็นแควรองแม่ทัพนี่แล้ว ผู้บัญชาการทัพอ่อนแอไร้สามารถพวกนั้น ข้าน้อยไม่อาจรับได้!”

“เรื่องมาถึงขั้นนี้ เจ้ายังคิดเป็นผู้บัญชาการทัพอีกหรือ?”

“ท่านโหวอย่าได้หัวเราะเยาะ เมื่อก่อนข้าน้อยกล้าหาญการศึก ยังมีกองกำลังที่ใช้การได้ดี อย่างไรก็ตามก็รู้สึกวาทะภูลข้าน้อยก็เป็นหนึ่ง ได้ยินความดีความชอบท่านโหวก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องไม่จริง แต่หลายวันนี้ได้เห็นด้วยตา จึงได้รู้ว่าที่แท้เป็นดังกบในกะลา เดิมทีคิดว่าตนเองกล้าหาญการศึกนั้น ก็เหมือนกับเด็กเล่นไปเลยทีเดียว”

บัวไปอายุมากแล้ว หลายเรื่องล้วนคิดได้ พุดถึงตรงนี้ก็ถอนหายใจยาว ไชกศิริระหลายที่ก่อนกล่าวว่า

“ข้าน้อยกระทำการheimheim รู้ผิดแล้ว เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นข้าน้อยทำคนเดียว หลิวตงหยางกระพือไฟ บัวเฉิงเอนกับบัววันล้วนไม่รู้เรื่องด้วย ขอท่านโหวเห็นแก่ความชอบข้าน้อยหลายปีนี้ ปล่อยครอบครัวข้าน้อย ข้าน้อยยอมรับผิด!”

“ท่านพอ...”

บัวเฉิงเอนข้าง ๆ ร้อนใจ เพิ่งส่งเสียงขึ้นก็ถูกบัวไปชิงตาใส่ หวังหงโถมมือมีทหารติดตามยกเก้าอี้มา หวังหงนั่งงาขาทำทางองอาจต่อหน้าพวกเขา ทำให้รู้สึกเหมือนอยู่สูงกว่า เรื่องมาถึงขั้นนี้นับว่าแก้ไขไปได้กว่าครึ่งแล้ว หวังหงเอ่ยขึ้นว่า

“บัวไป เจ้าบอกว่าตนกระทำการheimheimนั้นหรือ บัวเฉิงเอน ในเมื่อราชสำนักแต่งตั้งเจ้าเป็นรองแม่ทัพ เหตุใดจึงพลอยกระทำการheimheimไปด้วย บัวไป เจ้ารับผิดชอบไว้หมด คิดจริง ๆ หรือว่าพวกเขาจะปลดอภัย เป็นขุนนางต่อไปได้”

บัวไปไชกศิริระเสียงตึง ๆ หลายที ตอนเงยหน้าขึ้นหน้าผากก็ม่วงซ้ำ บัวเฉิงเอนกำลังจะกล่าว ก็ถูกบัวไปโมโหตาเสียงดัง

“เดรัจฉาน! ยังไม่ขอชีวิตอีก หรือว่าอยากให้ทั้งตระกูลต้องพลอยลำบาก

“ไปกับเจ้าด้วย!”

“ท่านโหว ข้าน้อยไม่ขอเป็นขุนนางต่อ ขอเพียงไว้ชีวิตบิดาข้าน้อย”

บัวไปคิดจะรับความผิดไว้ผู้เดียว แต่พอได้ยินหวังทงถามกลับเช่นนี้ก็คิดว่า จะต้องใช้ชีวิตบัวเฉิงเอนอีกชีวิตด้วย เพื่อแลกกับทั้งครอบครัว หวังทงสีหน้า ยังคงยิ้ม แต่รอยยิ้มนี้เรียบเช่นนี้ทำให้พ่อลูกตระกูลบัวไม่แน่ใจ ลมบนกำแพง พัดแรง กลิ่นเหม็นจากศพหลิวตงหยางยังคงคลละคลุ้ง แต่สภาพก่อนตายที่สิ้นหวัง และเคียดแค้นนั้นเหมือนว่ายังคงติดตามพ่อลูกตระกูลบัว ทำให้พวกเขาหวาดกลัว ทวีคูณ

เงียบไปครู่หนึ่ง แต่เหมือนนานมากสำหรับพ่อลูกตระกูลบัว อากาศหนาว ทว่าเหงื่อกลับท่วมตัวไปหมด หวังทงค่อย ๆ กล่าวว่า

“พวกเจ้าคิดอะไรเข้าไม่สนใจ พวกเจ้าก่อเรื่องในเมืองมานานเพียงนี้ กลับไม่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่ถึงขั้นมีผู้ใดตาย นี่คือนี่ที่พวกเจ้าทำ! คนในและนอก ล้วนบอกว่าพวกเจ้าเพียงแต่ต้องการเป็นผู้บัญชาการทัพ นี่นับเป็นความปรารถนา ไม่ใช่ความผิด”

บัวไปเบิกตากว้าง หวังทงกล่าวเช่นนี้เท่ากับความผิดเขาก็ลดลงไปมาก หรือว่าได้ทำหวังไม่คิดเอาเรื่อง แต่ยามนี้ไม่อาจดีใจ กำลังจะกล่าวอันใดก็ได้ยิน หวังทงเอ่ยถามขึ้น

“บัวเฉิงเอน เจ้าพูดภาษาอันต่ำเป็นไหม”

คำถามนี้เหมือนไม่เข้ากับการสอบสวน แต่สถานการณ์ตอนนี้พ่อลูกตระกูลบัวได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ บัวเฉิงเอนตอบว่า

“ข้าน้อยพอรู้บ้างไม่กี่คำ”

บัวเฉิงเอนกล่าวด้วยสีหน้าไม่แน่ใจ หวังทงหันไปทางบัวไป ถามขึ้นว่า

“อย่างไรกัน เจ้าเกิดบนทุ่งหญ้า กลับไม่สอนภาษาบ้านเกิดให้ชนรุ่นหลัง หรือ”

ถามขึ้นอย่างไม่คิดอะไร บัวไปที่นอนนุ่มมาตลอดเริ่มหน้าแดง จึงง่า กล่าวว่

“ท่านโหว ข้าน้อยเป็นชาวฮั่น เพียงแค่ตอนเด็กถูกจับไปเป็นเชลยบน

ทุ่งหญ้า แล้วจะสอนลูกหลานให้รู้ภาษาป่าเถื่อนทำไมกัน แม่ลูกเนรคุณไปเรียนมาก็ล้วนเป็นเพราะไม่รู้ดีชั่ว ไปเรียนกับคนรับใช้ ตอนนั้นลูกข้าน้อยลงส่ำเสียลงไปแล้ว”

ในยุคสมัยนี้ชาวฮั่นกับชาวเผ่าบนทุ่งหญ้าหน้าตาแตกต่างกันมาก หวังหงที่เห็นอะไรมามากย่อมมองออกว่าปัวไปกับปัวเฉิงเอินมีรูปร่างหน้าตาเป็นแบบมาตรฐานชาวฮั่นต่ำ แต่ที่ปัวไปกล่าวเมื่อครุ่นาสใจมาก ตรงกับชาวที่หวังหงได้ยินมา

หวังหงพยักหน้า ถามอีกว่า

“เป็นชาวฮั่นดี หรือว่าเป็นชาวฮั่นต่ำดี”

ถามคำถามเหล่านี้ตอนสอบสวนเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์วุ่นวายในหนึ่งเช้าครึ่งปีมานี้ พ่อลูกตระกูลปัวอึ้งไป หากก็ต้องตอบ ปัวเฉิงเอินตอบเบา ๆ ว่า

“พวกนอกด่านพวกนั้นมีดีอะไร แม้เป็นชนชั้นสูงในเผ่า แต่สุราก็ยังไม่ดีมีดีมี สตรีก็เหม็นสาบ ฤดูร้อนร้อนเร่ไปทั่ว ฤดูหนาวก็ต้องหลบแต่ในกระโจม วันเวลาเช่นนี้ คนसानซีหรือแม้แต่คนหนึ่งเชื่อลั่นดีกว่าพวกเขามาก”

ปัวไปถอนหายใจอีก หวังหงถามมาทำให้เขารำลึกถึงความหลัง น้ำเสียงก็ค่อย ๆ จมสู่ห้วงลึกในความทรงจำที่เคยลืมเลือนไป

“ท่านโหวคงไม่รู้ วันเวลาบนทุ่งหญ่าลำบากมาก แม้แต่มูลม้าก็ไม่อาจทิ้งยังต้องเก็บเอามาเผาเป็นเชื้อไฟ ชนชั้นสูงกินเนื้อ ชนชั้นล่างกินผักที่เก็บได้กับนมม้า เป็นอาหารเท่านั้น ไม่อาจมีกินอิ่มท้อง ข้าน้อยตอนอยู่บนทุ่งหญ่าเคยทำงานเลี้ยงม้าเลี้ยงวัวให้หัวหน้าเผ่า ลำบากมาก วันไหนหนาว หิมะตกหนัก วันรุ่งขึ้นในกระโจมก็อาจมีคนตายได้ คนตายแล้วยังใช้เนื้อไปเลี้ยงสุนัขของชนชั้นสูง กระดุกยังเอามาเลี้ยงเงินทำเป็นชามสุรา นี่เป็นเผ่าใหญ่ หากเป็นพวกเผ่าเล็กมักต้องสู้กับหิมะหนักถึงกับล้มป่วยเป็นโรคติดต่อกัน ทั้งเผ่าต้องพังพินาศไปหมด...”

หวังหงโบกมือ ปัวไปก็รู้ตัวไม่กล่าวต่อ ปัวไปเป็นชาวฮั่นต่ำ แต่ปัวเฉิงเอินเกรงว่าคงได้รับความเป็นชาวฮั่นมากลั๊กหน้อย เห็นชัดว่าเขามองสถานะชาวฮั่นต่ำเป็นดั่งมลทิน คนเช่นนี้ทำงานย่อมรู้หนักเบา และยังเป็นคนมีความชอบทางการทหาร หวังหงเจียบไปก่อนจะกล่าวว่า

“บัวไป บัวเจิงเอิน ยังมีบัววีนและคนอื่น ๆ พวกเจ้าสองรุ่นตระกูลบัวนี้ ไม่อาจเป็นขุนนางต่อได้แล้ว!”

บัวไปพ่อลูก รวมบัววีนบุตรบุญธรรมบัวไป ยังมีลูกหลานตระกูลบัว อีกสองสามคนที่เป็นขุนพลทหาร หวังทงกล่าวเช่นนี้ พวกเขาย่อมไม่อาจเป็น ขุนนางแล้ว ตำแหน่งขุนนางของพ่อลูกตระกูลบัวบนแผ่นดินต้าหมิงที่ตราครุฑตรา สร้างมาจบสิ้น แต่ก็ยอมเข้าใจ หวังทงกล่าวเช่นนี้เท่ากับตระกูลบัวยอมเป็น ราษฎรธรรมดาแล้ว

ขุนนางกับราษฎรต่างกันมาก รongแม่ทัพอย่างบัวไปที่ก้าวมาจากทาสยอม เข้าใจ หากคนสถานะเช่นหวังทงกล่าวกับเขาเช่นนี้ บัวไปรู้ว่า เป็นความเมตตา มากแล้ว

สีหน้าพ่อลูกตระกูลบัวล้วนเศร้าสลด ขณะเดียวกันก็ยังโชคิระชะขอบคุณ “ขอบคุณท่านโหวทที่เมตตา ข้าน้อยขอโชคิระชะให้ท่าน!!”

โชคิระชะดังตึง ๆ หวังทงกลับเงยไป นิ่งไปพักหนึ่งก็กล่าวว่า

“ตระกูลบัววันหน้าไม่ต้องอยู่หนึ่งเขี้ยวแล้ว ลูกหลานตระกูลบัวรวมทั้งพวกที่ แต่งเข้าตระกูลเจ้าทั้งหลาย ก็ให้ย้ายไปที่อื่น พวกเจ้าต้องหลบคำนิทาน!”

“ขอรับ!”

คนเบื้องหน้าโชคิระชะรับคำ ทว่าสีหน้าอย่าแยเอียง ตระกูลบัวเป็นใหญ่ใน พื้นที่ ลูกหลานตระกูลบัวหากอยู่ที่นั่นต่อก็ย่อมรวมกำลังได้ ทำให้ทางการยุ่งยาก ในเมื่อหวังทงตัดสินใจปล่อยพวกเขาด้วยความใจกว้าง แน่หนอย่อมต้องไม่เหลือภัย ใว้ภายหลัง

“บัวไป รุ่นหลานเจ้ามีที่เป็นชายกี่คน”

ถามขึ้นเช่นนี้ พ่อลูกตระกูลบัวก็อึ้งไป บัวไปคิดปิดบัง แต่คิดอีกที ก็กล่าวไปตามความจริงว่า

“หากข้าน้อยจำไม่ผิด รุ่นหลานมีทั้งหมดสิบหกคน หญิงหก ชายสิบ”

ตัวเลขนี้เริ่มแรกหวังทงเข้าใจว่ามาก แต่ก็คิดได้ทันที ตระกูลสถานะเช่นนี้ บนแผ่นดินต้าหมิง ความจริงแล้วนับว่าน้อย

“นอกจากพวกที่ไม่อาจจากพ่อแม่ ก็ให้ส่งไปเป็นทหารที่เทียนจินแล้วกัน!”

ห้วงทงกล่าวเช่นนี้ทำให้พ่อลูกตระกูลบัวที่รออยู่ลั่นอึ้งไป บัวเจิงเอนคิดคลานเข้าเข้ามา แต่แค่ขยับก็ได้ยินเสียงซักดาบด้านหลัง จึงรีบหยุด รำให้กล่าวว่า

“ท่านโหว ลูกหลานข้าน้อยลั่นยังเล็ก ขอท่านโหว...”

“พวกเจ้าไม่เป็นขุนนาง แล้วไม่ยอมให้ลูกหลานได้เป็นหรือ”

ห้วงทงยิ้มพลาถถามกลับ พ่อลูกตระกูลบัวนั่งไปทันที ระหว่างสนทนากันทำให้สองพ่อลูกอึ้งไปหลายคราแล้ว ห้วงทงกล่าวว่า

“พวกเจ้าทั้งครอบครัวย้ายไปเมืองกุยฮว่าเจิง ทหารรวมคนงานให้พวกเจ้าเอาไปได้ครึ่งพัน ชายสมบัติที่หิงเซียให้หมด เงินทองสัตว์เลี้ยงอะไรพวกเจ้านำไปใช้เมืองกุยฮว่าเจิงได้ ตระกูลบัวต้องเปิดร้านค้า และต้องมีร้านสาขาในเทียนจินด้วย ให้บัวเจิงเอนหรือบัวอ้วนไปจัดการ!”

เมืองกุยฮว่าเจิงแม้ว่าอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองหิงเซีย แต่ก็ยังเป็นลุ่มน้ำที่อุดม ยังเป็นเมืองใหญ่บนทุ่งหญ้า เทียบกับหิงเซียแล้วดีกว่ามาก ให้ตระกูลบัวไปทำการค้าที่เมืองกุยฮว่าเจิง แม้ไม่ได้เป็นขุนนาง แต่อ่านาจาสนาไม่ลดลง ตรงกันข้ามกลับดีขึ้น ตระกูลบัวรุ่นหลานยังได้เป็นทหารที่เทียนจินได้เปิดร้านที่เทียนจิน นี่นับเป็นความเมตตาใหญ่ เดิมคิดว่ามีความผิดประหารชีวิต คิดไม่ถึงว่าห้วงทงจะจัดการเช่นนี้

บัวไปกับบัวเจิงเอนอึ้งไปนาน สักพักก็พากันโศกศรัระรำให้ น้ำตาไหลนองกล่าวว่า

“ขอบคุณท่านโหวที่เมตตา...”

ตอนที่ 954

ใช้ให้คุ้มค่า วางแผนระยะยาว

ตระกูลปัวคิดไม่ถึงว่าจะได้รับการจัดการเช่นนี้ ตามระเบียบแผ่นดินต้าหมิง หวังทงแม่ไม่เอาโทษ แต่ปัวไปก็ต้องปลิดชีวิตตนเอง สมบัติตระกูลปัวต้องถูกริบหมด ทั้งครอบครัวกลายเป็นราษฎรธรรมดา

ตอนนี้แม่ไร้ตำแหน่งขุนนาง แต่ยังให้ความหวังแก่รุ่นสามตระกูลปัว ยังจะได้เป็นทหารเพื่ออำนาจวาสนา ต้องรู้ว่าลูกหลานขุนพลทหารเทียบกับคนทั่วไปแล้ว กำลังกายและความคิดย่อมเหมาะกับการเป็นทหารมากกว่า โอกาสก้าวหน้าก็มากกว่า สำหรับการไปเปิดร้านในเมืองกุยฮว่าเจิงและมีร้านสาขาที่เทียนจิน แม้ว่าลำบาก แต่ก็ทำให้คนตระกูลปัวยังคงมีชีวิตที่ดีต่อไป แม้ว่าปัวไปเคยลำบากมา แต่จะ让他กลับไปเป็นอย่างเดิมย่อมไม่ยาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงครอบครัวที่เคยมีพร้อม

เมืองกุยฮว่าเจิงเป็นอย่างไร ปัวไปและปัวเจิงเอนล้วนรู้ดี เทียบกับพื้นที่แถบตะวันตกเฉียงเหนือ เกรงว่ามีไม่กี่เมืองใหญ่ในसानซีเท่านั้นที่จะเทียบได้ให้ตนไปที่นั่น ชีวิตไม่ลำบากไม่ว่า ยังอาจดีกว่าเดิมด้วยซ้ำไป

และยังไม่ยึดทรัพย์ตระกูลปัว ให้พวกเขาเก็บทหารไว้ได้อีก ตระกูลปัวอยู่เมืองหนึ่งเยี่ยมมานาน คุมบ่อเกลือ ยังมีการค้าชายแดน มีทรัพย์สมบัติมากมาย สิ่งต่างๆ ที่มีในหนึ่งเขี่ยเหล่านี้ หากขายไป นำไปเมืองกุยฮว่าเจิง ไม่น่าจะไปทำอะไรที่ดีได้ยิ่งกว่า

คนตระกูลปัวรู้ว่าจะทำการค้าที่เมืองกุยฮว่าเฉิง นอกจากต้นทุนแล้วยังต้องอาศัยกองกำลังในมือ หวิงหวให้พวกเขานำทหารไปได้ห้าร้อยนาย ไปเป็นผู้คุ้มกันด้วยความเชี่ยวชาญทุ่งหญ้าตะวันตกของตระกูลปัว ไม่ว่าจะลั่นหรือทำการค้าย่อมไม่เสียเปรียบ อาจจะทำรายได้ใหญ่ก็เป็นได้

ปัวไปกับปัวเฉิงเอนอยู่เมืองหนิงเซี่ยมีประสบการณ์มานาน พบเรื่องราวมาไม่น้อย เห็นการจับลั่นและรุ่งเรืองของชนเผ่าบนทุ่งหญ้ามามาก เห็นการล้มและเกิดขึ้นของตระกูลใหญ่ในเมืองหนิงเซี่ยมาไม่น้อย เรื่องพวกนี้ในที่สุดก็มาถึงตนเอง ยังคิดว่าคงมีจุดจบที่น่าอนาถแล้ว นึกไม่ถึงว่าจะเป็นเช่นนี้ไปได้

ความดีใจระคนเศร้าใจระหน้าในใจ อารมณ์ใด ๆ ล้วนไม่อาจระยับแน่นอน ย่อมหลังน้ำตาโขกศีรษะขอบคุณ

หวิงหวรับการขอบคุณของพวกเขาแล้วก็ลุกขึ้นกล่าวว่า

“กลับไปก็ไปลาออกจากตำแหน่ง ส่งมอบอาวุธให้หมด พวกเจ้าทั้งครอบครัวออกนอกเมือง”

คนเบื้องหน้าโขกศีรษะรับคำ หวิงหวเงิบไปก่อนกล่าวอีกว่า

“ให้ปัวอวินส่งมอบกำลังทหารให้ขุนพลทางนั้น ทหารส่วนตัวพวกเจ้าก็ให้ประจำที่เดิม ค่าใช้จ่ายพวกเจ้าจัดการเอง บอกกับปัวอวินให้เข้าใจสถานการณ์นี้เสีย หากเขาเคลื่อนไหว ทหารข้างนอกก็จะหลยกำแพงเมืองเข้ามาสังหารโจรทันที”

หวิงหวกล่าวน้ำเสียงนิ่ง พ่อลูกตระกูลปัวเบื้องหน้าไม่กล้ารอช้า รีบรับคำทันที ปัวอวินคุมกองกำลังหลังหนิงเซี่ยซึ่งเป็นกำลังหลักของตระกูลปัว ถ้าได้ยिनฮ่าวนี้ก็ยากที่จะไม่คิดสู้ ถึงตอนนั้นหากเคลื่อนไหวย่อมต้องยุ่งยาก ที่เรียกว่ายุ่งยากก็คือถูกสังหารทิ้ง กลุ่มพ่อค้าเมืองกุยฮว่าเฉิงด้านนอกล้วนเป็นกองกำลังติดอาวุธที่ได้เปรียบกว่า ไม่เกรงกลัวเขาแน่นอน

หลิวตงหยางกลัวความผิดจึงปลิดชีวิตตนเอง สมบัติถูกยึด คนในครอบครัวถูกส่งไปเป็นทาสในเมืองกุยฮว่าเฉิง ปัวไปกับปัวเฉิงเอนไม่รู้จักใช้คน จึงขอลาออกจากตำแหน่ง ขาวนี้รายงานไปยังเมืองหลวงแล้ว

เช้าวันที่แปดเดือนหนึ่ง ในเมืองหนิงเซี่ยยังคงปกติ พวกที่การข่าวไ

ล้วนรู้ว่าตั้งเปย์ไหวผู้บัญชาการสำนักกองครักษ์เสือแพรวห้วงทงเรียกพบคนทั้งสามที่ประตูตะวันออก ถึงตอนกลางวันข่าวก็แพร่ไปทั่วเมืองหนิงเซีย ทุกคนล้วนแปลกใจ ว่าก็เข้าใจดี สถานการณ์สงบโดยสมบูรณ์แล้ว

ผู้บัญชาการทัพจางเหยงจงกับผู้ว่าการมณฑลตั้งเซียงคิดส่งทหารติดตามไปกวาดล้างยึดทรัพย์ทันทีที่ได้ยินข่าว ตระกูลบัวช่วงจ๋าวยอ้วนพี ไม่กินสักคำ ย่อมไม่อาจทำได้

แต่พอได้ยินการจัดการของห้วงทง พวกเขาก็ได้แต่กลับไปด้วยความผิดหวังได้แต่ไม่พอใจ เรื่องใดๆ ก็ไม่กล้าทำ เพราะตอนนี้ในเมืองส่วนใหญ่ล้วนอยู่ใต้การควบคุมของกองกำลังห้วงทง

“องครักษ์เสือแพรวส่งคนตามไปทำลอบนาย ทหารติดตามผู้บัญชาการทัพเหล่านี้ทำอะไรไม่สะอาดนักรไม่ต้องสนใจ แต่อย่าให้ทำเรื่องที่เลวร้ายไม่อาจให้อภัยได้”

ห้วงทงกลับถึงที่ทำการกองพันองครักษ์เสือแพรวก็มีคำสั่งให้เงินต้าเหอ นำกองกำลังหนึ่งหมู่หน้าไปยังป้อมทหารของหลิวตงหยาง ในเมืองหนิงเซีย นอกจากทหารที่นี้ ทหารที่เหลือส่วนใหญ่ร่วมมือกับคนใหญ่คนโตในพื้นที่ ไม่อาจให้พวกเขาเคลื่อนไหวก่อการ แต่เรื่องราวก็น่าแปลก ทหารติดตามผู้บัญชาการทัพสู้ทหารส่วนตัวตระกูลบัวยังไม่ได้ รับมือทหารพวกนี้ยอมไม่เหลือปากว่าแรง

“เจ้าส่งคนไปตระกูลบัว ขอหนังสืออนุญาตจากพ่อลูกตระกูลบัวไปให้กลุ่มพ่อค้าเมืองกุยชว้าเจิงนอกเมืองไปบอเกลื่อเอาเกลื่อได้ บอกพวกเขาว่าที่นี่ไม่มีปัญหา ร้านสามหนที่หึงผู้คุ้มกันไว้รับคำสั่งห้าร้อย ที่เหลือกลับได้!”

หลิวจี้หลินรีบรับคำรีบไป ห้วงทงสั่งกลุ่มพ่อค้าเมืองกุยชว้าเจิง ผู้ใดก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง กลุ่มพ่อค้าติดอาวุธแน่นอนว่าเลี้ยงด้วยเงินและเสบียงตนเอง แต่ห้วงทงทำงานแต่ไหนแต่ไรมาก็มีให้มารับ ให้พวกเขามาย่อมมีผลประโยชน์ให้ เกลื่อจากบ่อเกลื่อก็คือค่าตอบแทนให้แก่พวกเขา

ในยุคนี้เกลื่อจากบ่อเกลื่อที่ตั้งน้ำมาจากทะเลสาบน้ำเค็มเป็นเกลื่อคุณภาพดีที่สุด พื้นที่เมืองกุยชว้าเจิงเองก็มีบ่อเกลื่อ แต่ผลิตได้แค่เพียงพอสำหรับใช้ในเมืองเท่านั้น ยังต้องนำเข้ามาจากซานซีและที่อื่นๆ อีก ขณะที่หนิงเซียมีบ่อเกลื่อไม่น้อย

กลุ่มพ่อค้าเมืองกุยฮว่าเจิงใช้รถใหญ่ม้าสี่ตัวบรรทุกเกลือจากบ่อเกลือกลับ
ค่าใช้จ่ายพอคิดดู ดีไม่ดียังทำกำไรได้อีก

สำหรับทหารม้าชนเผ่ารอบนอกเมืองกุยฮว่าเจิงแล้ว เกลือสำคัญกับพวกเขา
เช่นกัน แต่พวกเขาสิ้นขี่ม้ามา แม้ว่าเอาม้าลากเกลือกลับได้ หากก็ไม่ได้มากมาย
อันใด หวังทงให้หนังสืออนุญาตไป อาศัยหนังสืออนุญาตนี้ก็สามารถซื้อเกลือได้ใน
ราคาถูก ทหารม้าชนเผ่ารอบนอกเมืองกุยฮว่าเจิงยอมต้องได้ประโยชน์ คนเหล่านี้
ทำงานคุ้มกันให้กลุ่มพ่อค้าติดอาวุธ แต่ยังรับคำสั่งหวังทง แน่นนอนยอมไม่
ให้พวกเขาต้องกลับไปมือเปล่า

พ่อลูกตระกูลบัวลาออกไปตามชั้นตอน ผู้บัญชาการทัพกับผู้ว่าการมณฑล
ล้วนได้รับเอกสารอย่างเป็นทางการ บัวไปเขียนจดหมายให้บัววีน ส่งคนนำไป
จดหมายให้คนของหวังทงอ่านแล้ว และยังให้คนสนิทไปติดต่อหน่วยงานต่าง ๆ
เตรียมการไว้ ผู้คุ้มกันของหลิวตงหยางที่อยู่ในตระกูลบัวตอนนี้ถูกจับมัดหมด
แล้วพ่อลูกตระกูลบัวก็โยนอาวุธออกนอกจวน รอคคนจากหน่วยงานต่าง ๆ มาจัดการ
ลือซีนำคนไปตรวจสอบในจวน จากนั้นก็เก็บอาวุธด้านนอกกลับ ให้ผู้คุ้มกัน
กลับไปทำงานต่อ ในเมื่อตระกูลบัวไม่แอบซ่อนก็ยอมไว้หน้า

หลิวจี้หลินทำงานเสร็จกลับมา หากเป็นเมื่อก่อน ไม่ต้องพูดถึงว่าตระกูลบัว
ไม่ไว้หน้าอย่างไร เพราะแม้แต่ผู้ว่าการมณฑลกับผู้บัญชาการทัพ หรือกองพัน
รักษาความสงบก็ยังไม่มองหน้าเขา ทว่าตอนนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนต้องเคารพ
หลิวจี้หลินดีใจมาก ยิ่งเลื่อมใสบูชาหวังทง

ทุกคนเก็บเนื้อเก็บตัวกันมานาน หวังทงมาได้ไม่กี่วัน ต่อสู้กันไปหลายรอบ
มีคนตายไปหนึ่ง ก็จัดการได้อย่างเรียบร้อยง่ายตายเพียงนี้ ช่างเป็นผู้มีความ
สามารถเหนือคนทั่วไปจริง ๆ

ทว่าหลังหวังทงมาถึงเมืองหนิงเซี่ย งานหลิวจี้หลินก็ยุ่งกว่าเมื่อก่อนมาก
หลิวจี้หลินแอบละอายใจ ผู้บัญชาการไม่มา ตนเองก็ไม่ว่ามีงานมากมายที่ไม่ได้ทำ
พอกลับถึงที่ทำการก็มีคนมาตาม บอกว่าท่านโหวลิ่งให้นายกองพันหลิว
ไปพบ

“ทหารติดตามตระกูลบัวมีมากมาย จะนำไปที่เมืองกุยฮว่าเจ็งห้าร้อย อีกสองพันกว่าไม่มีที่ไป เจ้าต้องจัดการ อีกสักครู้ไปออกเอกสารรับรองให้พวกเขา เจ้าเก็บไว้ใช้ คนตระกูลบัวจะช่วยเจ้าจัดการ”

หลิวจี้หลินมาถึง หวังทงก็เปิดเรื่องตรงไปตรงมาทันที ทหารติดตามตระกูลบัวในเมืองหนิงเซียเรียกได้ว่าแก่ล้า อยุ่ๆ ให้ปลดประจำการ ดีไม่ดีอาจมีคณคิดก่อการ แม้ไม่ก่อการก็ไม่อาจคุมได้ กองกำลังเช่นนี้หากปลดไปย่อมน่าเสียดาย

ดังนั้นหวังทงจึงคิดให้หลิวจี้หลินคว่ำกองกำลังนี้ไว้ หลิวจี้หลินรีบรับคำ แต่เรื่องนี้กลับไม่เล็ก เขาถามขึ้นจริงจังว่า

“ผู้บัญชาการ ข้าน้อยมีตำแหน่งว่างอีกแค่สองร้อย หากคัดทหารอ่อนแอ และสุขภาพออกก็จะว่างราวห้าร้อย คัดมากกว่านี้เกรงว่าไม่เหมาะสม คนตระกูลบัวที่ยังเหลือหากให้เป็นทหารส่วนตัวข้าน้อยก็คงถูกคนถวายฎีกา”

“เลือกห้าร้อยไว้รับคำสั่งโดยตรงก็พอ แต่เจ้าต้องคุมพวกเขาให้อยู่ก่อน เจ้าตอนนี้มีคนแค่ไม่กี่สิบ หากนำเข้ามาทีเดียวยห้าร้อย กลับจะให้ผู้อื่นมาเป็นใหญ่แทน”

หวังทงเตือนก่อนจะกล่าวต่อ เห็นได้ว่าเขาคิดการไว้หมดแล้ว

“ที่ข้าคิดไว้ก็คือ ให้เจ้ารับกำลังผู้คุ้มกันข้างนอกห้าร้อยเข้าเป็นองครักษ์เสื้อแพร ส่วนทหารส่วนตัวสองพันกว่าของตระกูลบัว ส่วนหนึ่งให้ไปคุ้มกันม่อเกิลือ อีกส่วนหนึ่งเป็นผู้คุ้มกันร้านสามนที่ที่จะเปิดใหม่ เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าคุมพวกเขาก็ย่อมสบายขึ้นมาก”

“ผู้บัญชาการช่างรอบคอบ”

หลิวจี้หลินกล่าวอย่างดีใจ หวังทงโบกมือ ไม่สนใจจากพวกนี้

“แต่ทหารส่วนตัวของตระกูลบัว เจ้าจะต้องรีบกุมไว้ในมือให้ดี ให้พวกเขาฟังคำสั่งเจ้าแต่โดยดี เจ้าทำได้ไหม”

หลิวจี้หลินเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะคำนับแล้วกล่าวว่า

“ขอผู้บัญชาการวางใจ เบี้ยหวัดและเสบียงเพียงพอ ใช้การฝึกแบบกองกำลังหู่เว่ย รับรองว่าพวกเขาจะจงรักภักดี ทว่าขุนพลทหารฝึกซ้อมยังคง

ต้องให้ผู้บัญชาการดูแล ที่มีแค่สี่คนมาจากเทียนจิน ดูแลไม่ไหวจริง ๆ”

“มีความมั่นใจเช่นนี้ก็ดี นอกเมืองมีกลุ่มผู้คุ้มกันขบวนพ่อค้าห้าร้อย
ในนั้นเป็นทหารสูงวัยอย่างน้อยก็หนึ่งร้อยห้าสิบ ที่เหลือล้วนฝึกมาจากระบบ
กองกำลังหู่เว่ย พวกเขาสามารถเป็นครูฝึกได้ เจ้ารู้ไหมว่าทำไมจึงให้เจ้าคุมกำลัง
กองใหญ่เช่นนี้”

ห้วงหวอยู่ ๆ ถามขึ้น กลุ่มผู้คุ้มกันพ่อค้าห้าร้อยคน ทหารตระกูลปัว
กว่าสองพันที่เพิ่มเข้ามา ทำให้นายกองพันองครักษ์เสื้อแพรหลิวจี้หลินมีกำลัง
ไม่ต่อยกว่าตระกูลปัวในตอนนั้น หลิวจี้หลินคิดแล้วก็คำนับ กล่าวว่า

“เพื่อปกป้องบ่อเกลือ ทำให้เมืองกุยฮว่าเฉิงไม่ต้องกังวลเรื่องเกลืออีกต่อไป”

“นี่ก็เรื่องหนึ่ง แต่ยังมีเรื่องอื่นอีก นั่นคือ เพื่อคุมแต่ละเผ่าบนทุ่งหญ้า
ต่อไป...ไม่สิ เพื่อให้อีกสิบปีต่อจากนี้ หากแต่ละเผ่าบนทุ่งหญ้าไม่สวมมิภักดี
แผ่นดินต้าหมิง ก็ขับไล่ไปทะเลทรายหรือให้ขึ้นเหนือไป อีกทั้งกองกำลังนี้ยังมีไว้
เพื่อช่วยจับตาดูผู้บัญชาการทัพประจำหนิงเข้ากับผู้ว่ากรมณฑล”

ห้วงหวกล่าวตรง ๆ หลิวจี้หลินได้ยินก็สะดุ้ง หวากลับไม่เกรงกลัว
ก้มคำนับก่อนจะกล่าวว่า

“ข้าน้อยโง่เขลา ขอแค่ผู้บัญชาการบอกกล่าว ข้าน้อยจะบุกน้ำลุยไฟ
ไม่เกรงกลัวความตาย!”